

Arrest

nr. 349 550 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 19 januari 2026 (bijlage 13).

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 9 augustus 2024, onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.08.2024 (met aanvullingen van oktober, november en december 2024 en januari, maart, mei, juni, juli, augustus, september, oktober, november en december 2025) werd ingediend door :

A., O.K. J.[...]

nationaliteit: Irak

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Betrokkene diende volgens zijn verklaringen Irak definitief te verlaten. Hij heeft meermaals verzocht internationale bescherming te krijgen. Hij verwijst naar de lange behandelingsduur van de procedures. Hij verklaart van Irak te zijn vervreemd en dat zijn contacten in Irak beperkt zijn. Betrokkene verklaart dat hij zich op sociaal en economisch vlak in een zwakke positie bevindt. Hij bracht zijn meest recente levensjaren door in België, niet in Irak. Het heeft in België zijn visies gevormd en hij heeft belangrijke contacten opgebouwd. Hij dompelde zich onder in de Belgische samenleving en heeft zich een westerse levensstijl eigen gemaakt die sterk zou contrasteren met de Irakese samenleving. Zijn levensstijl zou sterk contrasteren met de heersende cultuur in Irak. Daardoor dreigt hij slachtoffer te zullen worden van afpersing of ontvoering omdat er van uitgegaan zou worden dat hij een zekere welstand zou hebben opgebouwd. Betrokkene verklaart geen huisvesting of inkomen te hebben in Irak en dat zijn sociaal netwerk in België is gelegen. Hij verklaart afhankelijk te zijn van dit netwerk. Hij zou stelselmatig zijn bindingen met Irak hebben verloren. Betrokkene verklaart dat hij in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te zullen komen. Hij zou in Irak niet kunnen voorzien in elementaire levensbehoeften (voedsel, hygiëne, huisvesting). Dat zou menselijk onwaardig zijn. Hij wijst op de inspanningen die hij leverde in België om zich te integreren. Hij verwijst naar artikel 8 EVRM. Betrokkene kreeg de eerste 2 jaar psychologische steun. Betrokkene begon te werken in de fruitsector. Hij heeft zijn Nederlandse taalvaardigheid in school tot niveau 2.4 verbeterd. Betrokkene verklaart zelf een hoger niveau van Nederlands te spreken. Hij nam deel aan een integratiecursus. Hij heeft verschillende banen gehad, vaak met kinderen en jongeren, bij organisaties die zich inzetten voor hun welzijn [...]. Dit gaf hem niet alleen werkervaring, maar door te werken met de jeugd, is hij ook echt deel beginnen uitmaken van de Belgische samenleving, deelt hij ons mee. Eind 2022 verhuisde betrokkene van Brussel naar Antwerpen. Hij kon er bij een vriend inwonen en ging aan de slag bij cultureel centrum [...]. Zijn leven in Antwerpen heeft hem stabiliteit en zelfzekerheid gegeven, verklaart betrokkene. Hij bouwde er nieuwe vriendschappen op. Hij is betrokken bij verschillende culturele organisaties en clubs zoals [...]. Daarnaast werkt hij met M.L. en Y.M. voor evenementen zoals [...]. Hij woont in Hoboken, maar hij is ook regelmatig in Brussel, waar hij vrijwilligerswerk doet als security en barmedewerker bij de [...]. Zijn collega's en vrienden rekenen op hem, verklaart hij. Hij verklaart deel van de crew te zijn geworden en zeker geen buitenstaander. Daarnaast is hij betrokken bij de vzw [...], waar hij actief is in het organiseren van kampen en het begeleiden van jongeren. Ook op organisatorisch vlak heeft betrokkene veel inspraak want hij is instructeur sinds april 2024. Hij geeft zelf cursus aan startanimatoren. Hij werkt als hoofdanimator en hij wordt betrokken bij sollicitatiegesprekken. Zijn integratie is niet alleen zichtbaar in zijn werk en vrijwilligerswerk, maar ook in zijn deelname aan de documentaire [...] van R.V. . In deze documentaire vertelt hij niet alleen over de moeilijke weg die hij heeft afgelegd, maar ook over hoe hij zich inzet voor de Belgische samenleving. Betrokkene hoopt anderen bewust te maken van de uitdagingen en de positieve bijdragen die mensen zoals hij leveren. Met de kennis van de Nederlandse taal en de ervaring die hij heeft opgedaan, voelt hij zich klaar om verder bij te dragen aan de Belgische samenleving, zijn samenleving. Hij wil actief blijven werken, belastingen betalen en uiteindelijk zijn stem kunnen uitbrengen. Zijn doel is om als brandweerman of politieagent te werken, zodat hij de Belgische samenleving mee kan ondersteunen en mensen kan helpen. Zijn leven is inmiddels in België en zijn toekomst is hier. Alle contacten met Irak zijn verbroken, behalve met zijn zus en zijn oude voetbaltrainer. Hij droomt ervan om een gezin te stichten, maar voordat hij dat kan doen, wil hij eerst zekerheid hebben over zijn verblijfsstatus. Betrokkene vult zijn dossier aan met bewijzen dat hij als vrijwilliger werkt. Hij heeft gewerkt voor [...], een experimenteel kunstenaarscollectief in Antwerpen. Hij werkte voor [...] en [...], [...] (vzw [...]), de vzw [...], [...], [...], [...] vzw, de [...], voor de [...] (met een positieve getuigenis van de vrijwilligerscoördinator van de [...], mevrouw R.V.), de [...] vzw, [...] vzw ([...]).

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mijnheer heeft drie keer een verzoek ingediend om internationale bescherming te verkrijgen. Alle verzoeken hebben niet geleid tot internationale bescherming, wat contrasteert met zijn verklaring dat hij Irak "definitief" heeft moeten verlaten. Op basis van het oordeel van de Belgische asielinstanties kan mijnheer terugkeren naar Irak. In oktober 2018 verzoekt betrokkene een eerste keer om internationale bescherming. In september 2020 wordt zijn procedure afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene behoeft geen internationale bescherming was het oordeel. In juni 2022 verzoekt betrokkene een tweede maal om internationale bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat zijn

verzoek niet ontvankelijk kon worden verklaard. Zijn beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen in februari 2024. Op 28.03.2024 betekende hij een bevel om het grondgebied te verlaten. In juli 2024 start betrokkene een derde procedure om erkend te worden als vluchteling of om subsidiaire bescherming te verkrijgen. Het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde opnieuw dat zijn verzoek op basis van de voorgelegde elementen niet ontvankelijk kon worden verklaard. Zijn beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen in juli 2025. De Belgische asielinstanties oordeelden dat mijnheer geen internationale bescherming nodig heeft. Dat betrokkene drie verzoeken heeft ingediend om internationale bescherming te verkrijgen, is mijnheer zijn keuze geweest. De eerste twee procedures duurden geen twee jaar. De derde procedure duurde ongeveer een jaar. Daarbij dient er op gewezen te worden dat het CGVS oordeelde dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig was. Dat werd ook door de RVV bevestigd. Mijnheer verklaart dat zijn asielprocedures onredelijk veel tijd in beslag hebben genomen. Het onderzoeken van een asielrelaas is een proces dat inderdaad tijd in beslag neemt. Dit komt doordat het beoordelen van de geloofwaardigheid en de verificatie van de verstrekte informatie zorgvuldig moet gebeuren. Het eerste deel van het proces omvat het verzamelen van alle beschikbare informatie over de achtergrond, de omstandigheden en de beweringen van de asielzoeker. Dit omvat mogelijks interviews, documentatie, getuigenissen en eventueel forensisch bewijs. Het verifiëren van de feitelijke juistheid van de verstrekte informatie kan complex zijn. Dit kan het controleren van documenten, het verifiëren van de identiteit en het onderzoeken van de politieke en sociale omstandigheden in het land van herkomst omvatten. Het bepalen van de geloofwaardigheid van het asielverhaal is een cruciaal onderdeel van het proces. Dit omvat het analyseren van de consistentie van de verklaringen, de plausibiliteit van de beweringen en het evalueren van de geloofwaardigheid van de asielzoeker zelf. Al deze stappen zijn essentieel om een weloverwogen en rechtvaardige beslissing te nemen over de asielaanvraag. Hoewel het proces tijd kan vergen, is het belangrijk dat het zorgvuldig wordt uitgevoerd om de rechten en de veiligheid van de asielzoekers te waarborgen. Gezien mijnheer ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, die onderzocht dienden te worden, ligt mijnheer zelf aan de basis van de duurtijd van deze procedures.

De betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tevens op elementen van sociale en economische integratie. Betrokkene verrichtte vrijwilligerswerk voor verschillende organisaties en leerde al doende de Nederlandse taal spreken. Hij bouwde een sociaal netwerk op en tevens een vriendenkring. Hij neemt deel aan organisaties die jongeren begeleiden en hij speelt daar een hoofdrol in, onder meer als hoofdanimator. Betrokkene deelt ons mee dat de cultuur in Irak sterk contrasteert met de cultuur in België waarin hij zich heeft ondergedompeld. Mijnheer verklaart met zijn Europese levensstijl het slachtoffer te kunnen worden van afpersing en ontvoering in Irak omdat de bevolking er zou kunnen van uitgaan dat gezien zijn verblijf in een Europees land hij een welgesteld persoon moet zijn geworden. Betrokkene verklaart ook niet terug te kunnen vallen op een sociaal netwerk in Irak en hij zou bijgevolg terechtkomen in een toestand van materiële deprivatie zonder aan elementaire levensbehoeften te kunnen voldoen (huisvesting, voedsel,...). De betrokkene toont niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, met het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in het licht van deze elementen bijzonder moeilijk zou zijn. Zonder uitspraak te doen over de mate waarin de betrokkene in België is geïntegreerd, dient te worden vastgesteld dat hij niet aantoont dat een dergelijke tijdelijke terugkeer op onherstelbare wijze afbreuk zou doen aan de elementen waarop hij zich beroept. De aangehaalde integratie-elementen vormen ook niet het bewijs van omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk het Rijk te verlaten om de aanvraag via de geijkte procedure in te dienen. Deze beoordeling verhindert evenwel niet dat de voornoemde elementen, in voorkomend geval, het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde, wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend overeenkomstig de procedure van art. 9 Vreemdelingenwet. De Belgische asielinstanties stelden vast dat mijnheer ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande zijn leven en levensstijl in Irak. De Belgische asielinstanties ontdekten dat mijnheer in Irak over een grote sociale vriendenkring beschikt en dat hij afkomstig is van een welgestelde familie, een bemiddeld en modern milieu. Hij droeg moderne kledij in Irak en had ook moderne kapsels. Betrokkene had veel bewegingsvrijheid in Irak en hij was lid van drie voetbalclubs waarin hij een centrale rol speelde. Zijn beweringen dat hij zonder netwerk in armoede zal verzeild geraken zijn niet aannemelijk. De kosten voor levensonderhoud in Irak zijn bovendien lager dan in België. Bovendien verklaart mijnheer zelf dat hij nog contact heeft met zijn zus en zijn oude voetbaltrainer waarmee hij een goede band onderhoudt. Deze mensen kunnen hem helpen bij het voorzien van een eventueel tijdelijk verblijf in Irak in afwachting van zijn verblijfsprocedure waardoor hij nadien terug kan keren naar België. Een tijdelijke terugkeer naar zijn herkomstland kan hem de mogelijkheid bieden om zich opnieuw te omringen met familieleden en vrienden waarvan hij ongetwijfeld emotionele steun zal van ontvangen. Het gevoel zich opnieuw te kunnen verbinden met familie en vrienden en bekendheid met zijn omgeving kan hem helpen en ondersteunen bij het vinden van stabiliteit en rust. Dat neemt niet weg dat mijnheer zijn toekomstperspectief in België zal blijven liggen. Hij wil politie-agent of brandweerman worden en een gezin in België stichten. Zijn motivatie om hier te willen werken en bij te willen dragen aan de Belgische samenleving, wordt gewaardeerd. Mijnheer kan vooruitgang maken in zijn leven door terug te keren naar het herkomstland om een visum D aan te vragen (studie, werk, gezinshereniging,...) en vervolgens terug te

keren naar België op legale wijze. Vanuit legaal verblijf, kan mijnheer een naturaliseringsaanvraag indienen waardoor hij toegang kan krijgen tot bepaalde beroepen in België zoals onder meer de politie (dergelijke jobs vereisen meestal de Belgische nationaliteit). Betrokkene kan beroep doen op zijn Belgische advocaat en zijn Belgisch netwerk om dat proces makkelijker en sneller te laten verlopen. Betrokkene kan in België een gezin opbouwen. Momenteel beschikken we niet over informatie dat mijnheer in België een gezin heeft. Mijnheer stelde zelf dat hij eerst zekerheid wil omtrent zijn verblijfsstatus. Mijnheer zijn verblijf werd echter enkel toegestaan omdat hij om internationale bescherming verzocht en de Belgische asielinstanties oordeelden dat hij geen internationale bescherming nodig heeft. Dat betekent dat mijnheer kan terugkeren naar Irak en dat hij vervolgens vanuit Irak een verblijfsprocedure kan opstarten en op legale wijze kan terugkeren naar België. Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het is belangrijk op te merken dat de terugkeer naar zijn herkomstland geen definitief afscheid betekent van de ondersteuning die hij in België ontving. Met moderne technologieën en communicatiemiddelen blijft het mogelijk om op afstand verbonden te blijven met zijn netwerk in België. In essentie is het vragen aan betrokkene om een verblijfsprocedure te doorlopen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post een redelijke maatregel. Het dient zowel het belang van de gastgemeenschap als de rechten van de individuele vreemdeling, waardoor een evenwichtige en ordelijke immigratie wordt bevorderd. Mijnheer gaf ook aan dat hij de eerste twee jaren van zijn verblijf in België psychologische ondersteuning kreeg. Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er momenteel sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen en om eventueel tijdelijk in zijn herkomstland te kunnen verblijven.”

Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op grond van de volgende motieven:

“Naam, voornaam: A., O.K.J.

[...]

nationaliteit: Irak

Ook gekend als :

- A., O.K.J.
- A., O.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mijnheer legt geen geldig internationaal paspoort voor dat is voorzien van een geldig visum waarmee hij zich op wettige wijze op het Belgische grondgebied kan bevinden. Mijnheer zijn verblijf werd uitzonderlijk langer toegestaan naar aanleiding van drie verzoeken om internationale bescherming. Zijn verzoeken werden onderzocht door de Belgische asielinstanties en afgewezen. Mijnheer betekende reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : mijnheer heeft geen kinderen in België.

Het gezins- en familieleven : mijnheer heeft geen gezin in België.

De gezondheidstoestand : mijnheer heeft geen actuele medische problemen kenbaar gemaakt.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven.

Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift twee bestreden beslissingen aanduidt, maar dat hij geen enkel middel richt tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet). Hij wijst erop dat hij in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet had aangehaald dat hij in België een reëel integratietraject heeft afgelegd, met psychologische ondersteuning, taal- en integratietrajecten (onder meer Frans en Nederlands), dat hij verschillende jobs uitoefende (waaronder security en barwerk) en een sociaal netwerk uitbouwde. Hij betoogt dat hij zeer concreet zijn vrijwilligersengagement en maatschappelijke inbedding beschreef en stelt:

“hij engageerde zich bij verenigingen (onder meer in het jeugdwerk), nam (coördinerende) rollen op, participeerde aan culturele activiteiten en gaf aan dat hij net via dat engagement stabiliteit en zingeving vond”.

Hij verduidelijkte dat hij zich in België een westerse levensstijl heeft eigen gemaakt en dat dit bij terugkeer naar Irak - waar hij opnieuw in een andere sociale orde terechtkomt - een reëel risico op kwetsbaarheid, afpersing of ontvoering meebrengt.

Hij koppelde dat bovendien aan het feit dat hij bij terugkeer zonder beschermend netwerk zou staan en dat hij net in België de basis heeft gelegd om opnieuw perspectief uit te bouwen (werk, opleiding, een doel om brandweerman te worden, belastingen betalen, een stabiel leven opbouwen).”

Verzoeker betoogt dat, door enkel te stellen dat hij geen gezin heeft in België, artikel 8 van het EVRM, te eng en te abstract wordt benaderd. Artikel 8 van het EVRM doelt niet enkel op het gezinsleven, maar ook op duurzame sociale relaties, maatschappelijke inbedding, opleiding en professionele trajecten. Hij beschreef precies zulke banden: langdurige verblijfsduur in België, vrienden, vrijwilligerswerk, (bij)scholing en werkervaring, en een duidelijke maatschappelijke oriëntatie.

De bestreden beslissing toont niet aan dat deze elementen in hun geheel werden beoordeeld tegenover het overheidsbelang van migratiecontrole. Zij beperkt zich tot standaardoverwegingen dat integratie op zichzelf geen humanitaire regularisatie rechtvaardigt en dat betrokkene kan terugkeren en later opnieuw verblijf kan aanvragen.

Dat is geen zorgvuldige proportionaliteitstoets, maar een automatisme dat de vereiste van een individuele beoordeling op basis van artikel 8 van het EVRM uitholt, zo concludeert hij.

3.2. In haar nota verwijst de verwerende partij naar de omstandige motieven van de bestreden beslissing waaruit zou blijken dat alle door verzoeker aangehaalde argumenten -ook deze met betrekking tot de integratie- werden betrokken bij de beoordeling en werden beantwoord, dat deze overwegingen verzoeker toelaten om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt geacht en dat hij niet aantoont om welke redenen de motivering niet afdoende zou zijn zodat een schending van de formele motiveringswet niet aannemelijk is gemaakt. Verder stelt zij nog het volgende:

“De verzoeker stelt dat artikel 8 EVRM te strikt wordt geïnterpreteerd en dat zijn opgebouwde banden in België onder de bescherming van dit artikel vallen. De verweerder voert echter aan dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt om welke banden het gaat, hoe intens deze zijn of of er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Bijgevolg is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Zie in die zin:

“In casu is de vraag evenwel of er ook sprake kan zijn van een gezinsleven wanneer er geen bloedband of (feitelijke) verwantschapsband bestaat. Daarbij moet worden vastgesteld dat het Hof dit slechts zeer

uitzonderlijk aanvaardt, en dan enkel in de situatie waar er sprake is van een de facto relatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 149-150).” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Uit deze bepaling volgt dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat deze bepaling niet alleen doelt op de eerbiediging van het gezinsleven maar ook op het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Dit impliceert dat alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar in de belangenafweging moeten worden betrokken.

3.4. Verzoeker voert, zoals gesteld, onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM te eng en te abstract heeft benaderd door enkel te toetsen aan de vraag of er een gezinsleven is, terwijl ook duurzame sociale relaties, maatschappelijke inbedding, opleiding en professionele trajecten onder de bescherming van deze bepaling kunnen vallen. Hij betoogt dat hij precies zulke banden beschreef: langdurige verblijfsduur in België, vrienden, vrijwilligerswerk, (bij)scholing en werkervaring, en een duidelijke maatschappelijke oriëntatie. Hij stelt dat de eerste bestreden beslissing niet aantoonde dat deze elementen in hun geheel werden beoordeeld tegenover het overheidsbelang van migratiecontrole, maar zich beperkt tot

standaardoverwegingen dat integratie op zichzelf geen humanitaire regularisatie rechtvaardigt en dat verzoeker kan terugkeren en later opnieuw verblijf kan aanvragen. Hij betoogt dat dat geen zorgvuldige proportionaliteitstoets is, maar een automatisme dat de vereiste van een individuele beoordeling op basis van artikel 8 van het EVRM uitholt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag had gewezen op zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid. Hij verwees daarbij specifiek naar zijn binding met België, zijn integratie-inspanningen, zijn langdurig verblijf, zijn sociaal netwerk, zijn Nederlandse taallessen en zijn werkbereidheid. Hij bracht ook verschillende bewijzen bij aangaande zijn vrijwilligerswerk en werkervaring. Hij gaf een theoretisch overzicht van artikel 8 van het EVRM en stelde dat “(d)e noodzakelijke belangenafweging (...) een zeer groot nadeel (laat) zien voor (verzoeker), terwijl de belangen van de Belgische Staat amper of zelfs niet worden geschaad.”

Waar de verwerende partij in haar nota stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt om welke banden met betrekking tot zijn privéleven het gaat, gaat zij voorbij aan alle in de aanvraag aangehaalde elementen van persoonlijke, sociale en economische integratie waarvan zij overigens zelf een gedetailleerd overzicht heeft gegeven in het begin van de eerste bestreden beslissing. Deze elementen raken aan verzoekers privéleven, nu dit begrip doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Gelet op al deze aangehaalde elementen en de uiteenzetting in de aanvraag met betrekking tot het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de verwerende partij in haar nota bezwaarlijk zonder meer poneren dat “verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt om welke banden het gaat, hoe intens deze zijn of of er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie” om te concluderen dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Het kwam haar dus toe om een belangenafweging uit te voeren tussen verzoekers privéleven en het algemeen belang in het licht van deze bepaling. Dat is ook waarom verzoeker heeft verzocht in zijn aanvraag.

De formele motiveringsplicht vereist verder dat verzoeker in de bestreden beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Aangezien de verwerende partij de elementen van verzoekers privéleven niet kenbaar heeft betrokken bij de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM veronderstelt, is hieraan niet voldaan. Er is dus sprake van een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij brengt geen argumenten bij waaruit zou moeten blijken dat daar anders over zou moeten worden gedacht.

3.5. Het enig middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing met betrekking tot deze beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------